

Sygn. akt IVRC 922/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Gdańsk, dnia 12 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Szczutowska

Protokolant: Paweł Engler

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego M. S. (1), reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową M. S. (2)

przeciwko K. K.

o alimenty

I zasądza od pozwanego K. K. na rzecz małoletniego M. S. (1), ur. (...) alimenty, płatne z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do rąk matki małoletniego powoda –M. S. (2) w wysokości po 500,00 zł (pięćset 00/100 złotych) miesięcznie począwszy od dnia 24 listopada 2015r.;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV zasądza od pozwanego K. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt 00/100) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 listopada 2015 roku powód M. S. (1), reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową M. S. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego K. K. na jego rzecz alimentów w wysokości po 800 zł miesięcznie, płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda z góry do 10-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od 1 maja 2015 roku, wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat. Wskazano nadto, iż powód wnosi o uregulowanie zaległych alimentów od dnia 1 sierpnia 2014 roku z pominięciem miesiąca grudnia 2014 roku.

W uzasadnieniu podano, że powód jest synem M. S. (2) i K. K.. Rodzice powoda nie pozostają w związku małżeńskim, zaś pozwany nie łoży na utrzymanie małoletniego. Zdaniem powoda zaspokojenie jego niezbędnych potrzeb wymaga miesięcznych nakładów w wysokości ok. 1.000 zł. Na kwotę tę składają się koszty utrzymania mieszkania, wyżywienia powoda, ubrań oraz kosztów pobytu małoletniego w szkole i świetlicy szkolnej. Matka małoletniego sprawuje nad nim pieczę osobistą. Matka małoletniego pracuje w firmie (...), gdzie zatrudniona jest na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy i osiąga zarobki w wysokości 1.750 zł brutto miesięcznie. Powód nie wie gdzie pracuje pozwany.

Vide: pozw – k. 2-3

Pismem z dnia 5 stycznia 2016 roku M. S. (2) uzupełniła braki formalne pozwu wskazując, iż domaga się kwoty 10.400 zł tytułem alimentów zaległych, za okres przed złożeniem powództwa.

Vide: pismo procesowe – k. 7

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2016 roku Sąd skierował strony do mediacji, w celu zawarcia zgodnego porozumienia co do wysokości alimentów należnych powodowi od pozwanego.

Mediacja nie doszła do skutku w związku z niewyrażeniem na nią zgody przez jedną ze stron.

Vide: postanowienie – k. 10; protokół z mediacji – k. 18

Pozwany na rozprawie w dniu 28 listopada 2016 roku uznał żądanie do kwoty po 300 zł miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa powoda oświadczyła, że jest w stanie zawrzeć ugodę na kwotę po 500 zł miesięcznie.

Vide: protokół rozprawy z dnia 28.11.2016r. – k. 33

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni M. S. (1) urodzony (...) pochodzi z nieformalnego związku (...) oraz K. K..

Przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w dniu 16 lipca 2012 roku zostało złożone oświadczenie o uznaniu ojcostwa małoletniego przez K. K..

/ **dowód:** odpis zupełny aktu urodzenia – k. 4/

Małoletni M. S. (1) ma obecnie 8 lat. Uczęszcza do II klasy szkoły podstawowej nr (...) w G..

Zamieszkuje wraz z matką i bratem w domu babci macierzystej powoda wraz z dziewięcioma innymi osobami. Za wydzielone mieszkanie matka powoda uiszcza comiesięcznie kwotę 1.100 zł. Finansowo w utrzymaniu powoda M. S. (2) wspiera jej matka.

Łączny miesięczny koszt utrzymania małoletniego wynosi ok. 1.000 zł miesięcznie.

/ **dowód:** zeznania przedstawicielki ustawowej powoda M. S. (2) – k. 32/

M. S. (2) ma 28 lat. Pracuje w piekarni, jako sprzedawca, osiąga zarobki w wysokości ok. 1.700 zł brutto miesięcznie.

Matka powoda poza powodem posiada dwuletniego syna M., który ma obecnie 2 lata.

M. S. (2) pobiera świadczenie z programu „500 plus” na synów.

/ **dowód:** zeznania przedstawicielki ustawowej powoda M. S. (2) – k. 32/

Pozwany K. K. ma 25 lat. Zatrudniony jest w firmie (...) Sp. z o.o.” jako elektryk. Osiąga wynagrodzenie w wysokości średnio ok. 3.273 zł miesięcznie.

W 2015 rok pozwany wykazał dochód na poziomie 50.833,17 zł.

Poza powodem pozwany posiada małoletnią córkę L. K., która ma obecnie 3 lata. Pozostaje on w związku z matką małoletniej, A. K.. Zamieszkuje razem z żoną i córką oraz teściową w wynajmowanym mieszkaniu. Na utrzymanie mieszkania pozwany przeznacza kwotę 1.400 zł miesięcznie plus opłaty, prąd i woda. Żona pozwanego pracuje na umowę zlecenie, zarabia ok. 1.000 zł miesięcznie. Na utrzymanie córki przeznaczana jest kwota ok. 800 zł miesięcznie. Uczęszcza ona do przedszkola, które kosztuje 400 zł miesięcznie.

Pozwany posiada samochód V. (...), rok produkcji 1998. Na zakup samochodu pozwany wziął kredyt w Banku (...) na kwotę 8.000 zł. rata kredytu wynosi 200 zł miesięcznie.

/ **dowód:** zeznanie podatkowe – k. 28; zaświadczenie – k. 29; zeznania pozwanego K. K. – k. 31/

Powiatowy Urząd Pracy w G. w okresie do 20 stycznia 2016 roku do 20 maja 2016 roku dysponował 37 ofertami pracy dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych, w których pracodawcy wymagali wykształcenia podstawowego lub gimnazjalnego (112 stanowisk pracy) – wynagrodzenie na ww. stanowiskach kształtowało się od 750 zł do 3.000 zł brutto miesięcznie, 1 ofertą pracy dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych, w których pracodawcy wymagali wykształcenia średniego ogólnego (5 stanowisk pracy) – wynagrodzenie na ww. stanowisku wynosiło 14 zł brutto za godzinę.

/ **dowód:** pismo PUP – k. 24/

Pozwany ma kontakt z małoletnim powodem. Widują się w co drugi weekend.

/ **dowód:** zeznania pozwanego K. K. – k. 31/

W tutejszym Sądzie toczy się postępowanie z powództwa małoletniego M. S. (3), reprezentowanego przez matkę M. S. (2) przeciwko M. S. (3) o alimenty. W postępowaniu tym M. S. (2) reprezentując małoletniego wystąpiła o zasądzenie od męża alimentów na rzecz syna w wysokości po 800 zł miesięcznie. Sprawa jest w toku.

/okoliczności znane z urzędu ponadto **dowód:** protokół rozprawy z dnia 28 listopada 2016 roku – k. 31/

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Sąd oparł się na dokumentach urzędowych załączonych do akt sprawy oraz na przedstawionych mu dokumentach prywatnych. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że materiał dowodowy obejmujący dowody obiektywne w postaci dokumentów został uznany za wiarygodny w zakresie tych dokumentów, które zostały wymienione w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd. Albowiem dokumenty te pozostawały wzajemnie spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym.

Sąd pozyskał nadto dowody z zeznań stron – przedstawicielki ustawowej powoda M. S. (2) oraz pozwanego K. K., słuchanych w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. Sąd stwierdził, że przedmiotowe zeznania pozostają w ogólności zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w aktach postępowania. W zdecydowanej części zeznania znajdują potwierdzenie w dokumentach, które na skutek inicjatywy obu stron procesu zostały w aktach sprawy zgromadzone. W tym zakresie Sąd uznał je za wiarygodne źródła dowodowe oraz poczynił podstawą wydanego rozstrzygnięcia.

Żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zgodnie z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.).

Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być oceniane nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych zobowiązanego do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku. W szczególności pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności. Współzależność między usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego a możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego wyraża się w tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspokajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 350/69, OSNPG 1970/2/15)

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakres potrzeb dziecka, które powinny być zaspokajane przez rodziców, wyznacza treść art. 96 k.r.o. Stosownie do dyrektywy zawartej w tym przepisie, rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych, jak i duchowych, a także środki wychowania według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie zawodowe i podstawowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. Najszerszy zakres usprawiedliwionych potrzeb przysługuje dziecku, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Przyjmuje się, że ten zakres powinien być ustalony w taki sposób, aby w razie zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama jak stopa życiowa rodziców. Sąd Najwyższy podkreślił, że zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich sami żyją.

Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, a także od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Możliwości zarobkowe zobowiązanego nie zawsze jednak mogą być utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” należy rozumieć nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że pozwanego obciąża obowiązek alimentacyjny wobec syna. Powód jest bowiem osobą małoletnią, a brak jest danych stwierdzających, aby miał własny majątek.

Celem obowiązku alimentacyjnego jest zapewnienie osobom, które własnymi siłami i środkami nie mogą zaspokoić swoich potrzeb bytowych, niezbędnej pomocy ze strony bliskich krewnych.

Bezspornym jest, że do usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda należy wliczyć koszty wyżywienia, środków higieny i czystości, odzież, leków. W nawiązaniu do wysokości kosztów ponoszonych wskazanymi tytułami a podanych w pozwie – koniecznym jest podkreślenie, że dla ustalenia wysokości renty alimentacyjnej istotne są jedynie koszty ponoszone rzeczywiście, tytułem usprawiedliwionym i w wysokości usprawiedliwionej.

Wypada w tym miejscu zauważyć, że powód oznaczył jego koszty utrzymania na kwotę ok. 1.000 zł miesięcznie. W ocenie Sądu kwota ta nie jest zawyżona. Oczywiście jest, że standard życia dziecka można ustalić na bardzo wysokim poziomie, jednak należy mieć na uwadze, że stopa życiowa, na jakiej żyje dziecko, winna odpowiadać stopie życiowej jego rodziców. Matka małoletniego M. S. (2) pracuje w piekarni, jako sprzedawca, osiąga zarobki w wysokości ok. 1.700 zł brutto miesięcznie. Matka powoda poza powodem posiada dwuletniego syna M., który ma obecnie 2 lata. Pobiera ona świadczenie z programu „500 plus” na synów.

Obowiązek alimentacyjny obciąża oboje rodziców. Jednak stosownie do art. 135 § 2 k.r.o. wykonanie obowiązku względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie (...) może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego. Zatem matka powoda w dużej mierze realizuje spoczywający na niej obowiązek alimentacyjny poprzez sprawowanie osobistej opieki nad małoletnim.

Należy podkreślić, że sąd, decydując o wysokości alimentów, odnosi się do aktualnych, bieżących potrzeb małoletniego. Sąd bada usprawiedliwione, bieżące koszty utrzymania uprawnionego do alimentacji. Nie jest możliwe zasądzenie alimentów „na przyszłość”, przy uwzględnieniu hipotetycznych i jedynie potencjalnych potrzeb i kosztów, choćby były to koszty planowane, ale na datę orzekania nie doszły do skutku.

W dalszej kolejności należało uwzględnić, że o zakresie obowiązku alimentacyjnego decydują – jak już wskazano – nie tylko potrzeby uprawnionego, ale również możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanych – w tym przypadku obojga rodziców powoda. Warto podkreślić – istotne są nie same wysokości rzeczywiście uzyskiwanych przez obowiązanych do alimentacji dochodów, ale ich możliwości zarobkowe i majątkowe.

Pozwany zatrudniony jest w firmie (...) Sp. z.o.o.” jako elektryk. Osiąga wynagrodzenie w wysokości średnio ok. 3.273 zł miesięcznie. Poza powodem pozwany posiada małoletnią córkę L. K., która ma obecnie 3 lata. Zamieszkuje razem z żoną i córką oraz teściową w wynajmowanym mieszkaniu. Na utrzymanie mieszkania pozwany przeznaczą kwotę 1.400 zł miesięcznie plus opłaty, prąd i woda. Żona pozwanego pracuje na umowę zlecenie, zarabia ok. 1.000 zł miesięcznie. Na utrzymanie córki przeznaczana jest kwota ok. 800 zł miesięcznie.

Pozwany posiada samochód V. (...), rok produkcji 1998. Pozwany w toku postępowania wskazywał, iż posiada zobowiązania w postaci kredytu. Niemniej wskazać należy, iż obowiązek alimentacji dzieci przez rodziców ma swoje źródło w więzi rodzinnej stron i w żadnej mierze nie powinien być uzależniany od stanu stosunków majątkowych wiążących zobowiązanego z osobami trzecimi. Zobowiązany do alimentacji nie może w szczególności tłumaczyć się faktem istnienia długów, które uniemożliwiają mu spełnienie obowiązku alimentacyjnego w zakresie równym usprawiedliwionym potrzebom uprawnionego do alimentacji. (vide: wyrok SN z 14 kwietnia 1978 roku, III CRN 46/78, LEX nr 8093).

W oparciu o informacje uzyskane z Powiatowego Urzędu Pracy w G. stwierdzić należy, że pozwany wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe.

Warto w tym miejscu zauważyć, że w literaturze przedmiotu i judykaturze zgodnie przyjmuje się, że zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka powinien być ustalony w ten sposób, aby w razie ich zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama jak stopa życiowa rodziców, gdyż poziom i jakość realizacji potrzeb dziecka zależą od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców, które także wyznaczają ich poziom życia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 24 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Ca 256/13, LEX nr 1716735). Podkreślono już także, że dla rozstrzygnięcia o wysokości renty alimentacyjnej – stosownie do art. 135 § 1 k.r.o. – decydują nie dochody rzeczywiście przez obowiązanego uzyskiwane, a jego możliwości zarobkowe i majątkowe.

Zestawiając przedstawione wyżej usprawiedliwione potrzeby powoda z możliwościami majątkowymi i zarobkowymi obojga rodziców, Sąd doszedł do przekonania, że w aktualnym stanie faktycznym obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec powoda M. S. (1) wyczerpuje się kwotą po 500 zł miesięcznie, co stanowi każdorazowo o około 50 % udziale pozwanego w utrzymywaniu małoletniego powoda.

Sąd zważył, że pozwany utrzymuje regularny kontakt z małoletnim, widuje się z nim co dwa tygodnie. Bezspornie więc pozwany uczestniczy w pewnym stopniu w wychowaniu małoletniego, jest obecny w jego życiu, interesuje się nim. Oczywistym jest, że przy osobnym zamieszkiwaniu rodziców dziecka, i pozostawianiu przez małoletniego przy

jednym z nich, w praktyce trudnym jest by dziecko przebywało z drugim rodzicem równie często. Jednakże regularny, ustabilizowany kontakt ojca z synem świadczy o zainteresowaniu pozwanego dzieckiem.

Zestawiając przedstawione wyżej usprawiedliwione potrzeby powoda z możliwościami majątkowymi i zarobkowymi obojga rodziców Sąd doszedł do przekonania, że w aktualnym stanie faktycznym obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec małoletniego winien zostać uregulowany w sposób przedstawiony powyżej. Jednocześnie – wobec tego, że powód jest małoletni, środki pieniężne tytułem renty alimentacyjnej powinny być przekazywane jego przedstawicielce ustawowej.

Sąd uwzględnił, że występując z powództwem powód zgłosił dwa roszczenia alimentacyjne – tytułem alimentów tzw. bieżących, tj. za okres od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 24 listopada 2015 roku oraz tytułem alimentów tzw. zaległych, tj. za okres przed dniem wytoczenia powództwa.

Odnosząc się do drugiego ze wskazanych roszczeń należy wskazać, że zgodnie z art. 137 § 2 k.r.o. niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Alimenty ze swej natury przeznaczone są na zaspokojenie potrzeb bieżących. Dochodzenie ich za okres miniony dopuszczalne jest jedynie w przypadkach wyjątkowych. Uzyskanie alimentów za okres sprzed wniesienia pozwu uzależnione jest od wykazania przez wierzyciela, że jego usprawiedliwione potrzeby związane z utrzymaniem lub utrzymaniem i wychowaniem nie zostały za ten okres zaspokojone albo zostały zaspokojone dzięki np. zaciągniętym pożyczkom.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 września 1949 roku w sprawie o sygn. akt C 389/49 (OSN 1951/3/60), zgodnie z którym dopuszczalne jest dochodzenie roszczeń alimentacyjnych za okres poprzedzający wytoczenie powództwa, a w szczególności roszczeń dziecka pozamałżeńskiego względem jego ojca o zaległe świadczenia okresowe z tytułu kosztów wychowania i utrzymania w przypadku, gdy pozostały niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże kosztów. Z uwagi na charakter świadczeń alimentacyjnych przeznaczonych na bieżące utrzymanie osoby uprawnionej, domaganie się ich za okres poprzedzający wytoczenie powództwa może być uzasadnione tylko wówczas, gdy pozostają z tego okresu niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże potrzeb. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1976 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 88/76, (...))

Dochodzenie alimentów za okres poprzedzający wytoczenie powództwa dopuszczalne jest tylko w ograniczonym zakresie, bo tylko w wypadku, gdy pozostały niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie kosztów wychowania i utrzymania. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 17 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Ca 252/13, LEX nr 1716734)

Fakt istnienia niezaspokojonych potrzeb powinien być przez stronę, która występuje z przedmiotowym roszczeniem, wykazany.

Powód z takiego obowiązku nie wywiązał się. Powód nie udowodnił, by za okres od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 24 listopada 2015 roku pozostały po jego stronie potrzeby, których nie zaspokojono. Powód ograniczył się de facto do wystąpienia z żądaniem zasądzenia od pozwanego na jego rzecz alimentów za okres poprzedzający wywiedzenie powództwa, aczkolwiek żadnych dowodów na okoliczność niewypełnienia jego potrzeb we wskazanym okresie nie zgłosił. Niewywiązanie się przez powoda z przedmiotowego obowiązku procesowego musiało skutkować uznaniem omawianego żądania za nieudowodnione i w konsekwencji oddaleniem powództwa we wskazanej części.

Mając całokształt powyżej przedstawionych okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 §§ 1 i 2 k.r.o., orzekł jak w pkt I wyroku, oddalając powództwo w pkt II w pozostałej części jako wygórowane.

W pkt III wyroku Sąd na mocy art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. z urzędu nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu rozstrzygnięto jak w pkt IV wyroku w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., mając na uwadze, że strona powodowa z mocy ustawy była od kosztów sądowych zwolniona. Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem kosztów sądowych.